

هه لو یستی ئالوبه یت له پشتگیریکردنی خه لیفه کانی راشدین ستایشکردنیان (ﷺ)

پ.د. أحمد میرزا میرزا

به شی میژوو، کۆلیژی ئاداب، زانکۆی سه لاهه دین، هه ولیر، کوردستان-عیراق

argushy@gmail.com

صدرا لیدین مصطفی قادر

میژوو، ئاداب، سلاح الدین، هه ولیر، کوردستان-عیراق

Sadraldin.qader@su.edu.krd

پوخته

تویژینه وه که له ژیر ناو نیشانی (هه لو یستی ئالوبه یت له پشتگیریکردنی خه لیفه کانی راشدین ستایشکردنیان)، باس له وه په یوه ندییه خو ش ویستن و ستایشکردنی خه لیفه کانی راشدین ده که یه که له لایهن ئالوبه یت وه هه بووه، خو شه ویستی خه لیفه کانی راشدین و سوزداری په یه وکردنی ئاکار و رهفتاره کانیان یه کیکه له ئه رک و فه رمانه کانی سه رموسلمان جگه له وه ش پیویسته باس له وه کیشه و گرفتانه نه کریت که له نیوان هاوه لاند روویان داوه به لکو پیویستیه باس له ئاکارو ره وشته باشه کانیان بکریت، ئه م پرنسیپانه ش ئه ندامانی ئال و به یت زانیویانه ودرکیان پی کردوو و به باشی په یه روویان لی کردوو و له هه لو یسته کانیاندا به رجه سته یان کردوو، به لام دوا ی کۆچی دوا یی پیغه مبه ر (ﷺ)، کیشه که دورست له سه ر هه لبژاردنی خه لیفه، زۆربه ی ئه هلی سوونه ت و جه ماعت ابوبکر الصدیق به خه لیفه ی یه که می مووسلمانان داده نی، به لام له لایهن زۆربه ی شیعه کانه وه علی بن ابی طالب و ئالوبه یت به میراتگری خه لافه ت داده نی دوا ی پیغه مبه ر (ﷺ)، به لام ئه ندامانی ئالوبه یت کۆده ننگ له سه ر وه رگرتنی خه لافه ت له لایهن ابوبکر الصدیق و عمر بن خطاب و عثمان بن عفان،

زانباریه کانی تویژینه وه

به رواری تویژینه وه:

وه رگرتن: 2023/1/10

په سه ندکردن: 2023/2/26

بلا وکردنه وه: به هاری 2024

وو شه سه ره کییه کان

*Caliphs, prophet,
Attitude, Successor,
Islamic,*

Doi:

10.25212/lfu.qzj.9.1.10

ههروهها خهلافهتی هه ر سنی خهلیفه که یانیان به راست و دورست زانیوه، ئەندامانی ئال و بهیت گوییان به و تانه و ره خنه و جوینانه نه ده گرت و ره تیان ده کرده وه که بی ریزی بکریت به رامبه ر خهلیفه کانی راشدین، بگره ئەوان به که م که س بوون که به رگریان له خهلیفه کان ده کرد، له بهر ئەوه ی خهلیفه کانی راشدین باشتترین و چاکترینی که سانی ناو هاوه له به ریزه کانی، که پیغه مبه ر (ﷺ)، به هیدایه تدر اووه کان ناوی بردوون، و فهرمانی کردووه که مووسلمانان شوین پیان هه لگرن و ده سبتگرن به خو و ره وشت و کارو کرده وه یانه وه، ئالو بهیت ئال و بهیت هاوه لانی پیغه مبه ریان زور خوش ویستووه بۆیه هه میشه پالپشتیان بوونه و راویژ و نامۆزگاریان بۆ پیشکەشی کردوونه له به رپوه بردنی خهلافهت ئەویش به گویره ی بنه ما و پرنسیپه کانی قورئان و سوننهت.

پیشه کی

ئەوپه یوه ندییه ی هاوه لان به گشتی و خهلیفه کانی راشدین به تایبهت به ئال و بهیته وه پیکه وه کۆ ده کرده وه، په یوه ندییه ک بوو له سه ر هاوسۆزی و وه لائو خوشه ویستی دامه زرابوو، له سه رده می پیغه مبه رایه تی و پاش وه فاتی پیغه مبه ریش (ﷺ) لای هه موو خاوه ن ویژدانیك روونه، قورئانی پیروزی به ده قی ئایهت ئامازه به و په یوه ندییه ده کات و ده فهرموویت: ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾، (الفتح: 29)، له راستیدا. هاوه لان به گشتی له سه روی هه مووانه وه خهلیفه کانی راشدین و ئال و بهیتی باوه پرداران پیشه نگبوون بۆ فه زیله تی بانگه شه کردن به ره و رینمایی و هه لگرتنی نوری ئیسلام، له پیغه مبه ره وه (ﷺ) قورئان و فهرمووده و رینمونییه کانی ئایینان وه رگرت و ئیجتیه ادیانکرد له پاراستن و تیگه یشتن لای، پاشان گه یاندنیان به نه وه ی دوا ی خۆیان به هه مان ئەو شیوه به ی که به خۆیان گه یشتبوو، خوا ی گه و ره لییان رازی بیّت.

گرینگی توژیینه وه که:

گرینگی توژیینه وه که له وه دایه خوینهر شاره زا ده بیته به و په یوه ندیه ی نیوان ئال و بهیت و خه لیفه کانی راشدین هه لو یست و ستایشکردنی ئال و بهیت به رامبه ر خه لیفه کانی راشدین و خوش ویستن و بهر کرکردن لییان، ههروه ها خه لیفه کانی راشدین وه لای ریژیان هه بووه بو ئال و بهیت و بو بهریوه بردنی خه لافه ته که یان هه رده م ئال و بهیت یان به پیشه نگ زانیووه له کارو بهریوه بردنی خه لافه ته که یان پرس و راویژیان پیکردوون، تیگه یشتن و ساغکردنه وه ئه و په یوه ندیه به شیوه یکی زانستی لۆژیکی ئه و سه رده مه میژوو ییه ی که پیویسته زانیاریمان له باره یه وه هه بیته.

ریبازی توژیینه وه که:

توژیهر له ئاماده کردنی توژیینه وه که دا ریبازی خستنه رووی زانیاریه کانی پهیره و کردووه به پیی سهرچاوه و دهقه میژوو یه کان و روون کردنه وه ی ئه و په یوه ندیه که له نیوانیان دا هه بووه، هه لو یسته کانیان خراوته روو.

یلانی توژیینه وه که:

توژیینه وه که له دوو ته وه ره و چه ند باسیکی کرینک له خو ده کریت وه کوله ته وه ری به که م باسی بیناسه ی ئال و بهیت له روو زه مانه وان ی و له پرووی زاراوه دا پله و پایه ی له قورئان و فه رمووده دا، له ته وه ری دووه مدا باسی هه لو یسته کانی ئال و بهیت به رامبه ر خه لیفه کانی راشدین باس کراون له کو تاییدا ده ر ئه نجام ولیستی سهرچاوه کان خراونه ته روو.
گرنگترین ئه و سهرچاوانه ی له م توژیینه وه دا سودی لیوه رگیراوه وه کو په رتووکی (فضائل الصحابه) ی (ابن حنبل، ت: ۲۴۱هـ / ۸۵۵م) که به سهرچاوه یه کی گرینک و باوه ریپیکراو داده نریت، ههروه ها په رتووکی (تاریخ الیعقوبی) ی (الیعقوبی، ت: ۲۹۳هـ / ۹۰۵م)، ههروه ها له گه ل جه ندین سهرچاوه و ژیده ری تر که له لیستی سهرچاوه کان خراونه ته روو.

ته وه ری به که م: پیناسه ی ئال و بهیت (آل البیت) پله و پایه یان له قورئانی پیرۆز و فه رمووده ی پیغه مبه ر (صلی الله علیه و آله) دا :

یه که م: پیناسه ی ئال و بهیت (آل البیت) له رووی زمانه وانیه وه:

له فه ره نگی معجم مقاییس اللغة دا هاتوو ه: ئالی پیاو ئه هلی ماله که ی خۆیه تی (ابن فارس، ۱۴۲۰هـ، ۱/۱۶۰)، ابن منظور ده لیت: "ئالی پیاو خیزانه که یه تی، وه ئالی خودا و ئالی پیغه مبه ر (صلی الله علیه و آله) یا وه ر و یارانین، ووشه ی ئال (آل) له بنجینه دا له (أهل) دا هاتوو ه، پاشان بیته (ه) ه که کراوه ته همزه به م شیوه یه (أل) ، له بهر بوونی دوو همزه له دوای یه کدی هه مزه که ی دووهم کراوته (ألفا)" (۱۴۰۵هـ، ۳۰/۱۱؛ الراغب الأصفهانی، د.ت، ص ۲۸).

أهل الرجل زوجته، التأهل التزوج ئالی پیاویک مه به ستی ژنه که یه تی، التأهل هاوسه رگیره (الفراهیدی، ۱۴۱۰هـ، ۴/۸۹؛ ابن فارس ، ۱۴۲۰هـ، ۱/۱۶۰)، وه ئالو بهیت نیشته جیبوون له و ماله یه، ئالی ئیسلامیش ئه و که سانه ن که سه ر به م ئاینه ن و باوه ریان پیته تی (الجوهری، ۱۴۰۷هـ، ۴/۱۶۲۸؛ ابن منظور، د.ت، ۱۱/۲۸)، ووشه که له مانای به ریزو پیژدا به کارده هینریت، به یته ی پیاو خانوو که یه تی، کۆشکه ش واته شه ره فی ئه و پیاوه ده که یه نیته (ابن الاثیر، ۱۳۹۹هـ، ۱/۸۴)، گه ر بووتریت بهیت ووشه که به ته نها به کاربهینریت ئه و له م حاله ته دا مه به ست لپی (الکعبه) یه، چونکه دل و ناخی مووسلمانان پییه وه به نده که قبیله یه، گه ر ئه هلی بهیت له سه رده می جاهلیه تدا به کاربهینرایه مه به س لپی قوره یشه کانن، به لام پاش هاتنی ئیسلام مه به ست لپی خانه وه دای پیغه مبه ری خودایه (صلی الله علیه و آله) (الراغب الأصفهانی، د.ت، ص ۲۹).

که واته ئال و ئه هل یه که مانا ده دن به ده سه ته وه، ئالی پیاویش مانای ژنه کانی و نه وه ده که یینن، ههروه که زمانه وانان ئاماژه یان پیکردوو ه، خودا له قورئان دا له سه ر ژنه کی العزیز به میرده که ی ده لیت: ﴿مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا﴾ یوسف: ۲۵، لیره دا ژنه که ی العزیز مه به ستی ئه هلی خۆی بووه، ههروه ها خودای گه وه له قورئانی پیرۆزدا ده رباره ی موسی ده فه رموویت: ﴿إِذْ قَالَ مُوسَى لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا سَآتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ﴾ النمل: ۷، له م ئایه ته دا ئه هله ژنه که ی موسی پیغه مبه ر له گه لی دابوو ه.

دووهم: ئالو بهیت (آل البيت) له رووی زاراوهدا :

بیرو رای جیاواز ههیه له نیوان زانایان له سه ر دیاری کردنی ئالو بهیتی پیغه مبه ر (ﷺ)، چه ند ووته و بیرو بۆچوونیکیان له مباره یه وه هه یه:

۱- ئالو بهیت نه وانن که خیر و سه ده قه یان لئ حه رام کراوه که نه وانیش بنو هاشم و بنو المطلب به گویره ی رای کۆمه ل مه به ست له ئالو بهیت نه و دوو بنه مالیه (الشوکانی، ۱۹۷۳، ۳۲۷/۲؛ ابن القیم، ۱۴۰۷هـ، ص ۱۱۹)، هه ندیک زانایانی تر پێیان وایه حه رام کردنی خیر و سه ده قه ته نها بنو هاشم ده کربته وه نه ک بنو المطلب (الشوکانی، ۱۹۷۳، ۳۲۷/۲).

۲- ئالو بهیت نه وه کانی پیغه مبه ر (ﷺ)، خیزانه کانی به تایبه تی (الشوکانی، ۱۹۷۳، ۳۲۸/۲).

۳- ئالی پیغه مبه ر (ﷺ)، شوپنکه وتووانی پیغه مبه رن (ﷺ)، تا رۆژی دوا یی، (الإمام النووی) له شافعیه کان (النووی، ۱۳۹۲هـ، ۱۲۵/۴)، و (المرداوی) له حه نبه لیه کان نه م بۆچوونه یان هه لیزاردوو ه (علاء الدین المرادوی، د.ت، ۷۹/۲؛ الشوکانی، ۱۹۷۳، ۳۲۸/۲).

۴- نه وانهی پارێزگاری ئومه تن (ابن أبی بکر الهیثمی، ۱۴۰۷هـ، ۲۶۹/۱۰).

ابن تیمیة ده لئ: خه لکی له سه ر دیار کردنی نه وانهی به ئالی محمد (ﷺ) هه ژمار ده کرین کۆک نین؟ وتوو یانه ئومه تی پیغه مبه ر (ﷺ) ده کریته وه، نه مه ش بۆچوونی ژماره یه ک له ها وه لانی مالک و أحمد و که سانی دیکه، هه روه ها ژماره یه ک له سو فیه کان پیا ن وایه ئالی محمد (ﷺ) په ره یزکاری ئومه تن نه وانیش نه ولیا کانن، راستیه که شیئ نه وه یه که ئالی محمد (ﷺ) وه ئاهلی پیغه مبه رن (ﷺ)، نه م ووتویه ش له الإمام الشافعی و أحمد گیردرایته وه، به لدم پرسیا ریه ک له ئاره دایه ئایا خیزانه کانی پیغه مبه ر (ﷺ) به ئالی هه ژمار ده کرین یا خود نه؟ لیره دا دوو بۆچوون هه یه به رامبه ر نه م پرسیا ره هه یه که له دوو گیرانه وه دا به رجه سته ده بن یه کیکیان ده لیت: ژنه کانی به ئالی بهیت هه ژماره نا کریت، نه م ووتیه ش له لایهن زید بن أرقم وه گیردرایته وه، نه وه ی دوو هه میش که راستره و پێی وایه ژنه کانی پیغه مبه ر (ﷺ) به ئالو بهیت داده نرین (۷، ۱۴۰۶-۷۵-۷۶؛ ابن قیم، ۱۰۴۷هـ، ص ۲۱۰).

شعیه کان پێیان وایه مه به ست له ئالو بهیت ههر پینج هاوه لانی (کساء) ده کریته وه، که ئەم ئایه ته دهر باره یان دابه زیوووه: ﴿إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا﴾ الأحزاب: ۳۳، ئەوانیش: (محمد و علی و فاطمه و الحسن و الحسين)، (العالمی، ۱۴۲۲هـ، ۳۶۸/۹؛ مروان خلیفات، د.ت، ص ۱۳۱؛ بیطار، ۱۴۲۲هـ، ص ۵۴)، هه موویان کۆکن له سه ر ئه وه ی ئالو بهیت محمد و علی و فاطمه و الحسن و الحسين ده کریته وه (الخلیلی، د.ت، ص ۲۲۱).

صالح الوردانی له پیناسه ی ئالو بهیت دا ده لیت: "ئالو بهیت به گویره ی پیناسه ی شیعه کان ژماره یه کی که من له وه چه ی پیغه مبه ر (ﷺ) که له فه رموو ده کاندایه سه ر زاری ئه و ناویان ها تووه، مه به ستی ئایه تی (التطهیر) یش ئەمانه بوون: علی و فاطمه و الحسن و الحسين هه روه ها نوکه سی دیکه ش له نه وه و وه چه ی الحسين (۱۴۱۹هـ، ص ۲۱۱).

هه روه ها نوسه ریکی تری شیعه کان ده لیت: "پیم وایه ئالو بهیت ئەوانن که ئەهلی (الكساء) ده کریته وه ئەوانیش: علی و فاطمه و الحسن و الحسين هه موو ئەوانه ش که نه وه ی یه ک له دوای یه کی فاطمه الزهراء و أبي الحسين، مه به ست له ئەهلی بهیتیش بنه جه که یه نه ک هاوسه ره کانی (عاشور، د.ت، ص ۲۸-۲۹)، به بۆچوونی ئەوانه بیته دایکانی باوه داران له باز نه ی ئەهلی بهیت نین (المرعشی، د.ت، ۵۶۴/۲؛ عبدالله شبر، ۱۴۰۳هـ، ص ۱۲۷-۱۲۸؛ الجنیدی، ۱۳۹۷هـ، ص ۷۳).

سێیه م: پله و پایه ی ئال و بهیت له قورئانی پیرۆز دا :

- ۱- خوای گه وره ده فه رمووئ: ﴿إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا﴾ الأحزاب: ۳۳، واته: به راستی خوا ده یه وئ هه موو جوړو بیسی و گونا هیک له ئیوه دوور بخاته وه ئەی ئال و بهیتی پیغه مبه ر (ﷺ) وه پاک و خاوینتان بکاته وه به ته واوی (ابن کثیر، ۱۴۴۰هـ، ۴۱۱/۶).
- ۲- خوای گه وره ده فه رمووئ: ﴿اقُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى﴾ الشوری: ۲۳، یه کی که له مانا کانی ئەم ئایه ته ئەوه یه: ئەی محمد بلئ من داوای هیج پاداشتیکتان لئ ناکه م له سه ر شاره زا کردنی ئیوه بۆ ریگای ئیسلام ته نها ئەوه نه بی له گه ل ئالو بهیتی من باش بن (ابن کثیر، ۱۴۲۰هـ، ۱۹۹/۷).

چواره م: په لوه پایه ی ئال و بهیت له فه رمووده ی پیغه مبه ر(ﷺ) دا :

1- پیغه مبه ر(ﷺ) فه رموویه تی: سی جار فه رمووی، خواتان به بیر دینه وه ده رباری خیزانه کانی من و ئالو بهیتی من، له خوا بترسن ریزیان لئ بنین و بن ریزیان به رامبه ر مه کن ((وَأَهْلُ بَيْتِي أَذْكَرُكُمْ اللَّهُ فِي أَهْلِ بَيْتِي، أَذْكَرُكُمْ اللَّهُ فِي أَهْلِ بَيْتِي)) (أحمد، 1421هـ، 17/105؛ مسلم، د.ت، 4/1873؛ اللانکائی، 1423هـ، 1/87).

2- پیغه مبه ر(ﷺ) فه رموویه تی: نه ی خه لکینه بیکومان من له دوا ی خوّم دوو شتم بو به جی هپشتوون نه گه ر ده ستی پیوه بگرن گومرا نابن، قورئانی پیرۆز و ئالو بهیته که م ((يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي تَرَكْتُ فِيكُمْ مَا إِنِ أَحَدُكُمْ بِهِ لَنْ تَضِلُّوا: كِتَابَ اللَّهِ، وَعَثْرَتِي أَهْلَ بَيْتِي)) (الترمذی، د.ت، 6/131).

3- پیغه مبه ر(ﷺ) فه رموویه تی: نه وه چیه که سانیک ده لپن خزمایه تی پیغه مبه ری خوا(ﷺ) هپج سو دی نیه بو خزمایه تی مووسلمانه کان له روژی دوا یی؟ به لئ سویند به خوا په یوه ندی خزمایه تیم به به رده وامی هه یه له دنیا و قیامه ت ((مَا بَالُ أَقْوَامٍ تَقُولُ: إِنَّ رَجْمَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَا تَنْفَعُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَاللَّهِ إِنَّ رَجْمِي لَمَوْصُولَةٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ)) (ابن حنبل، 1421هـ، 18/136؛ أبی داود، 1999، 3/699).

4- پیغه مبه ر(ﷺ) فه رموویه تی: هه موو هوکاریکی په یوه ندی هاوسه رگیر و دوستایه تی و نه ژادی ده پچرئ له روژی قیامه ت ته نها هوکاری په یوه ندی نه ژادی من نه بیته که به ردوامه ((إِنَّ كُلَّ سَبِّ وَنَسْبٍ مُنْقَطِعٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا سَبِّي وَنَسْبِي)) (الصنعانی، 1403هـ، 6/163).

5- پیغه مبه ر(ﷺ) فه رموویه تی: چاکترینتان نه وه که سه یه که بو ئالو بهیتی من باش بیت له دوا ی من ((خَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِأَهْلِي مِنْ بَعْدِي)) (الخطیب البغدادی، 1417هـ، 7/286؛ الذهبی، 1427هـ، 18/396).

6- له أبی سعید الخدری(رضی الله عنه) گیر دراوته وه که پیغه مبه ر(ﷺ) فه رموویه تی: سویند به وه که سه ی گیانی منی به دهسته هه ر که سیك رقی له ئالو بهیتی من بیته وه بن گومان خوا ی گه وره ده یخاته ناو ناگری دۆزه خ ((وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يَبْعَثُنَا أَهْلَ الْبَيْتِ أَحَدٌ إِلَّا أَدْخَلَهُ اللَّهُ النَّارَ)) (ابن حبان، 1433هـ، 3/433؛ الحاکم، 1990، 3/162)، إسناده صحیح علی شرط مسلم، بو زیاتر بروانه (الضیاء المقدسی، 1971، 8/402؛ السمهودی، د.ت، ص 341؛ الألبانی، د.ت، ص 668).

ته وه ری دووه م: هه لویسته کانی ئال و بهیت به رامبه ر خه لیفه کانی راشدین :

یه که م: هه لویسته کانی ئال و بهیت له پشتگیری خه لیفه کانی راشدین و خۆشه و بیستیان و ستایشکردنیان:

خۆشه و بیستی خه لیفه کانی راشدین و سوزداری پهیره و کردنی ئاکار و رهفتاره کانیان یه کیکه له ئه رک و فه رمانه کانی سه رموسلمان جگه له وه ش پیویسته باس له و کیشه و گرفتانه نه کریت که له نیوان هاوه لاندای روویان داوه به لکو پیویسته باس له ئاکارو رهوشته باشه کانیان بکریت، ئه م پرنسیپانه ش ئه ندامانی ئال و بهیت زانیویانه و درکیان پی کردوو و به باشی پهیره و بیان لی کردوو و له هه لویسته کانیاندا به رجه سته یان کردوو، ئه ندامانی ئال و بهیت له هاوه له کانی جهختیان له سه ر یه کدی کردوو ته وه وه که له م ئایه ته دا راستینراوه که خوی گه وه ره ده فه رموویت: ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا﴾، الفتح: ۲۹ واته: محمد پیغه مبه ری خوی، ئه وانه ش که له خزمه تیدان و شوینی که وتوون توند و تیژن به رامبه ر بیباوران و به زه بی و میهره بانن له نیوان خویان دا، ده یانینیت سه رگه رمی نویژو خوی په رستین، کرنۆش و سوزده ده بن، هه رده م ئاواتیان به ده ست هینانی په زامه ندی و پایه به رزی یه له لای خوا، نیشانه ی چاکی و پاکییان له ناوچه وانیاندا دیاربه و ده ده روشیته وه له ئه نجامی سوزده بردن و خوا په رستیاندا، جا ئه و به ریژانه ئه وه نمونه و پیناسه یانه له ته وراتدا، نمونه پیناسه شیان له ئینجیلیشدا وه که رووه کیک وایه، که له سه ره تاوه به هیژ کردیبت، پاشان ئه ستووور بیبت و رابووستیبت له سه ر قه ده که ی، ئه وه نده جوان بیبت جوتیاره کانی سه رسام کردب و چاوچنۆکه کانی پی قلس بیبت، هه روه ها ئه وانی خاوه ن به لپن و ئاکاری چاکن خوی گه و ره به لپنی لیبورن پاداشتی گه و ره ی پنداون (ابن کثیر، ۲۰۱۴، ۹۴/۵-۹۵).

علی بن ابی طالب ریژ و خۆشه و بیستی زۆری هه بووه بو ابوبکر الصدیق و عمر بن خطاب و عثمان بن عفان، هاوه لانیس ئه م هه لویسته ی ده گیرنه وه ئه وانه شی پاش هاوه لکن هاتن له پهیره و کاران هه میسه ئاماژه یان به م هه لویستانه ی علی بن ابی طالب کردوو، ته و او ئاماژه یان به وه

کردوووه كه علي بن ابي طالب له سهرده مى ههرسى خهليفه كه دا گوپرايه ل بووه و پشتگيرى لايان
کردوووه و راويژ چاك و راست و دروستى پيشكه شيان کردوووه هه ميشه خو شيانى ويستوووه
ئه وانيش به هه مان شيوه خو شى ويستوووه ئه و له تهنگ وه چه له مه كاندا ترشيه كاندا له گه لاياندا بوو ،
جيهادى دژ به وا ده كردكه ئه وان جيهاديان دژى راگه يان دبوو، رق و قينى له و شتانه ده بووه وه كه
ئه وان رقيان لى بوو ، هه ميشه ئاموژگار و راويژكار بووه بويان ، زور له هه لوپسته كانى ئه و سى
خهليفه يه به پرس و راويژى ئالو به يت به رپوه چوووه (الاجري، 1420هـ ، 2312/5).

ليردها چهنده ها دهق هه ن ئاماژه به م راستيانه دهكهن و تياياندا ستايشى هاوه لىن كراوه ناويان
هينراوه وه كو ستايش كردنى ابوبكر الصديق و عمر بن خطاب و عثمان بن عفان و طلحة والزبير و هتد
هه نديك له ستايشانه ش ناوى هاوه لانى تيا دا نه هينراوه به لكو ستايشه كه به گشتى بووه، ئال و به يت
ستايشى خهليفه ابوبكر و عمر و عثمانى کردوووه و به راشكاوى ناويان هيناون كه ئه مانن:

1- له (كثرا النواء) گپردراوه ته وه كه ووتوو يه تى: "به ابي جعفر الباقرم ووت: فلانكه كه س له علي بن
الحسين هوه بو گپراوه ته وه كه ئه م ئايه ته ده باره ي ابوبكر و عمر دابه زيوه: ﴿وَتَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ
مَنْ غَلَّ إِخْوَانًا عَلَى سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ﴾ (الحج: 47) ووتى: سوپند به خودا ده باره ي ئه وان دابه زيوه ،
منيش ووتم : چ قين بوغزىك مه به ستيتى : ووتى: قين و بوغزى سهرده مى جاهليه ت ، چونكه بني
تيم و بني عدي و بني هاشم له سهرده مى جاهليه تدا ئه م جوړه بوغزو كينه يه يان له دلدا هه بووه
به لام كاتيك كه موسولمان بوون خو شه ويستى كه وته به بينيانه وه، ده ستى خو ي گهرم ده كات به ئاگر
و ده يخاته سهر قه دى ابوبكر (ابن حنبل، 1430هـ، 145/1؛ الهيتمى، 1417هـ، 160/1؛ المتقي الهندي، 1419، 190/2)
وهك سوژ و به زه بيهك له على هوه بو ابوبكر.

2- علي بن ابي طالب هه ميشه عه بايه كى له بهر ده كرد، پييو ووترا: تو زور ئه م عه بايه له بهر ده كه يت
ئه ويش ووتى: ئه م عه بايه ديارى دو ست و ماوهك و براده رم عمر بن خطابه هه ميشه به گوپره ي
ئاموژگاريه كى خودا كارو ئه ركى جى به جى کردوووه، علي بن ابي طالب كه ئه م قسه يه ي كرد ده ستى
به گر يان كرد (الاجري، 1420هـ ، 2327/5 : ابن عساكر، 1995، 363/44).

۳- له عبدالله بن مالك بن عینة الازدی گیردراوه ته وه که ووتوویه تی: "کاتیك که جه نازه که ی عمر بن خطاب مان به ریکرد و هاتینه وه علی بن ابی طالب چوو ه مالی خۆی و ده ست و دم و چاوی شوشت و نه و جا هاته ده ری و ماوه یه ک بی دهنگ بوو پاشان ووتی: شیوه نکاری عمر کچی ابی خثمة که ده یووت هه بیرو بۆ عمر بژیوی دابین ده کرد، په یمانی پرده سه ر هه یرو عمر سوننه تی جیگر کرد و فیتنه و شه ری دواخست ، سویند به خودا عمر بن خطاب خیر و چاکه ی قۆسته وه و شه ری و ازلی هینا هاوه له که ی بۆی روانی و نه ویش له سه ر ریگای نه و رویشت و قافلله که ش کۆچی کرد و له سه ر ره یگیان به جه یشتن که گو مراه ناگه به نیته مه به ست" (ابن شبة النمیری، ۱۴۱۷هـ، ۹۱/۲)، نه مه ش ههروه ک نه وه وایه که له (نهج البلاغه) داها توه، که تیایدا علی بن ابی طالب ستایشی عمر الفاروق ده کات و ده لیت: "ستایشی عمر بن خطاب ده که م سویند به خودا چه وت و گرفته کانی راست کرده وه و دهرده کانی چاره سه ر کرد و فیتنه و شه ری دواخست سووننه تی جیگر کرد؛ به پاک و پاکزی گوزهری کرد، که نه وه ش خیره که ی قۆسته وه و پیش شه رکه وت و به ری لی گرتن، گو پرایه لی بۆ خودا کرد و جی به جی کردنی مافه کان چه سپاند (ابن ابی الحدید، ۱۹۵۹، ۳/۱۲)، نه م ستایش کردنه ش ئامازه یه که بۆ خۆشه ویستی و ریز و قه در زانی علی بن ابی طالب بۆ عمر بن خطاب، لی ره دا علی له ناو ئاپورانی خه لکدا پرایده گه یه نیت به دهنگ به رزی که عمر بن خطاب کیشه و گرفته کانی راست کرده وه و نه خۆشیه کانی چاره سه ر کرد و په ی ره وی له سوننه تی پیغه مبه ر کردوه و شه ره کانی دواخست و فیتنه و شه ر و شۆری وه لا ناوه و پاشان به کاره چاکه کانی چوو به ر باره گای خودا و ده ستی ئالوده نه بوو به کوشتن و خوین ریشتن ، و سیسته می له که سی نه کرد.

۴- ابن عباس ووتویه تی راوه ستابووم له ناوچه نه که سانیک که دو عایان بۆ عمر بن الخطاب ده کرد له و کاته ی که بریندار بوو له سه ر زه وی پرایانکشان دبوو ، له م کاته دا پیاویک له دوامه وه پراوه ستابوو ده ستی خسته سه ر شانم و ده یووت. خودا روحت لی بکات ته مه نام ده کرد که خودا بتکاته ریزی هه ردوو براده ره چونکه من زۆر جار گویم له پیغه مبه ر (ﷺ) ده بوو که ده یگوت: من و ابوبکر و عمر ، ئاوه امان کرد له گه ل ابوبکر و عمر ، من ابوبکر و عمر ده رچووین ته مه ننان ده که م خودا له گه ل نه وانتدا یه کت بخات، رووم وه رگیرا بینم که علی بن ابی طالب ه، نه مه ش روونکردنه وه یه که بۆ نه و

رێزو خۆش ویستنهیه که علی بن ابی طالب له عمر بن خطاب گرتوووه ههروهها ئال و بهیتش بههه مان شیوه (البخاری، ١٤٠٧هـ، ٣/م ١٣٣٨: مسلم، د.ت، ٤/١٣٣٨).

٥- کاتیک عمر بن خطاب کۆچی دوايي کرد علی بن ابی طالب چوووه سههه نازه که ی که داپۆشرا بوو و علی بن ابی طالب ووتی: سههه واتى خوداتى له سههه بیت پاشان ووتی: خوازيارم بچمه بهر باره گای خودا به لاپه ره ی چاکه کانی ئەم داپۆشراوه (ابن سعد، د.ت، ٣/٣٧٠؛ ابن حنبل، ١٤٠٣، ١/٢٦٥).

٦- علی بن ابی طالب له ستایشی کردنی عثمان بن عفان دا ووتووویه تی: "شتیک نازانم که تۆ نه تیبست بیت و شتیک پێ نیشان نادهم که تۆ نه تزانیبیت، بۆ ئەو شتانه ده زانین که ئیمه دهیزانین پێش تۆ نه که ووتووین بۆ هیچ شتیک که هه والی پێ راگهیه نین به ته نه هاش شتیکمان نه کردوووه که تۆ ناگاداری نه بیت و پیت بلین، تاییه مه ندییه کی تاییه تمان نیه به بی تۆ، تۆ گویت له پیغه مبهه (ﷺ) بووه و بوویته زاوی و ابوبکر الصدیق له تۆ شایانتر نیه بۆ کارکردن، عمر بن خطاب یش بههه مان شیوه ئەتۆ ئەولانتر نیه بۆ کاری خیر، تۆ به خزمایه تی له هه موومان نزیکتی بۆ پیغه مبهه (ﷺ) و نزیکیه تی و زاویه تیه که ت له وان زیاتره" (ابن الاثیر، ١٤١٥هـ، ٣/٤٣؛ ابن کثیر، د.ت، ٧/١٦٦؛ ابن الجوزی، ١٣٨٥هـ، ٥/٤٥). علی بن ابی طالب ووتووویه تی من ته مه ننا ده که م که من و عثمان بن عفان له وه که سانه یین که ئەم ئایه ته ئاماژه ی پێ کردوووه ﴿وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِّنْ غَلٍّ إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ﴾ (الحج: ٤٧) (المروزی، ١٤١٢هـ، ١/٨٥؛ ابن عساکر، ١٩٩٥، ٣٩/٤٥٢)، ههروهها علی بن ابی طالب هه مان و قسه یه ش کردوووه ده رباره ی طلحه له کاتی ناماده بوونی کوره که یدا، هه ره که سیکیش قسه یه ی رته کردیبیته وه سه ره نه شتی کردوووه (السمعانی، ١٤١٨هـ، ٣/١٤٣).

٧- جعفر بن محمد له باوکیه وه گێراویه تیه وه که ووتووویه تی: "پیاویک له قوره ی شیه کان هاته له ی ئەمیری باوه ردارن و پێووت: گویم لیبوو بووکه ووتاره که تدا ووتوووه: خودایه چاکمان بکه وه ک چۆن خه لیه کانی راشدینیش چاک کرد، ئایا ئەو دووانه کین که مه به ستتن به م قسه یه؟ هه ردوو چاوی پر فرمیسک بوون و ووتی: هه ردوو خۆشه ویسته که م ابوبکر الصدیق و عمر بن خطاب که هه ردوو پێشه نگی باوه ره و شیخی ئیسلام بوون" (السیوطی، ١٣٧١هـ، ٧/١٣١٧).

٨- الکلینی له ابی بصیره وه گێراویه تیه وه که ووتووویه تی: "له لای ابی عبدالله الصادق دانشتبووم، که ام خالدات و مؤله تی لی خواست، ابو عبدالله پیم ووت: پیت خۆشه گویت له قسه ی بیت؟ منیش

ووتم: به لای مؤله ته که درا و هاته ژوو ی ووتی: منی له ته نیشته خۆی له سه ر مینه به ره که دانیشان ووتی: پاسان ئافره ته که هاته ژوو ی و قسه ی کرد بینیمان که ئافره تیکی په وان بیژو قسه زانه ، منیش پرسیارم کرد دهرباره ی ابوبکر و عمر ئه و به ئافره ته که ی ووت: باسیان بکه، ئافره ته که شی ووتی: که دان به ویلایه ته که یان بیئم ووتی: به لای ویلایه ته که یان راست و دورست بوو (الکلبی، ۱۰۳۲هـ، ۱۰/۸؛ حر العاملی، د.ت، ۲۰/۱۹۷؛ الامین، ۱۳۱۷، ۳/۴۷).

۹- ابن عباس دهرباره ی ابوبکر الصدیق ووتویه تی: "خودا ره حم به ابوبکر بکات به راستی قورئانی بوو، ئاره زووی دونیای نه بوو له به دکاری بی گو ی بوو، نه هی له خراپه ده کرد شاره زایی باشه له ئایین هه بوو، له خواترس بوو ئه و نویژی ده کرد، به رۆژ به رۆژ بوو، له دونیادا سه لامه ت بوو، له گه ل خه لکدا دادپه ره ر بوو فه رمانی به چاکه ده کرد، هه رده م سوپاس گوزار بوو، له هاتن و چوونیدا یادی خودای ده کرد، به رژه وه ندی خۆی نه ده ویست، له هه موو هاوه لان له رووی خودا په رستی که م ویستی و به و هیز کاری و پاک و بی گه ردی چاکه و باشترو چاکتر بوو، هه ر که سیکیش تانه و ته شه ری لی بدات خودا دوو چاری ئه فرینی کردوو" (الطبرنی، ۱۴۰۴هـ، ۱۰/۲۳۸؛ الهیثمی، ۱۴۰۷، ۹/۱۵۸)، هه روه ها له ستایشی کردنی عمر بن خطاب دا ده لیت: "خودا ره حم به ابو حفص بکات، سویند به خودا په یمانداری ئیسلام بوو، دالده ی هه تیوان بوو، بشوینگه ری باوه ربوو، دالده ی لوازان بوو پشت و په ناکی زولم لیگراوان و راستخوازان بوو، بۆ خه لک بووه قه لا به له توندیه کان پشت و په نابوو، هه قی خودای جیگر کرد به ئارامی و لیبوورده یی تاکو دهره ئه نجام ئایینی خودا سه رکه وانت و ئاواپیه کان رزگار کرد و بووه هۆکاری بلا بوونه وه ی ناوی خودا له شار و ئاوه گه کان و گردۆلکه کان و له ده وره به ر و شوینه کاند، دووربوو له به د کاری، چ له توندیه کاند و چ له کاتی خیره و خۆشیدا سوپاس بژیربوو، له هه موو کاته کاند خودای به زیاد بوون، هه ر که سیکی قینی لی بیت ئه و تاکو رۆژی رۆژی دوایی خودا نه فره تی لی کردوو" (الطبرنی، ۱۴۰۴هـ، ۱۰/۲۳۹؛ الهیثمی، ۱۴۰۷، ۹/۱۵۸)،

۱۰- هه روه ها پیاویک له ئیمامی صادقی پرسیاری کردوو و ووتووتی: (ئه ی کوری پیغه مبه را چی ده لیت دهرباره ی ابوبکر و عمر ئه ویش ووتی دوو پیشه وای دادپه ره ر بوون، هه ر دوو کیان له سه ر راست و دورستی رۆیشتن و له سه ر هه قی کۆچی دوایی یان کرد، تاکو رۆژی دوایی (ره حمه تی خودا یان لی بیت) (العاملی النباطی، ۱۳۸۴هـ، ۸/۱۵۷، محسن الامین، ۱۳۱۷، ۸/۱۵۷).

دووهم: هه‌لۆیسته‌کانی ئال و به‌یت له‌ ده‌رباره‌یی مافی به‌رگری کردن له‌ خه‌لیفه‌کانی راشدین :
سه‌رچاوه‌کانی ئیمامیه‌ت دان به‌وه‌ داده‌نێن که‌ جویندان به‌ هاوه‌لان له‌ (ابن سبأ) ، وه‌ ده‌ستی پێ
کردوو ، ئه‌م په‌رتووکانه‌ی ئیمامیه‌کان ئاماژه‌ به‌ وه‌ده‌که‌ن که‌ یه‌که‌مین که‌سی (ابن سبأ) بووه‌ که
تانه‌ی له‌ ابوبکرالصدیق و عمر بن خطاب و عثمان بن عفان و هاوه‌لان داوه‌ و وتووێه‌تی گواپا علی بن
أبي طالب فه‌رمانی پێ داوه‌ ئه‌م کاره‌ بکات (النوبختی، ۱۴۱۲هـ، ص ۳۲ ؛ الطوسی، ۱۴۰۴، ۱/۳۲۴)، هه‌موو
ئه‌ندامانی ئال و به‌یت گوێیان له‌ و تانه‌ و ره‌خه‌ و جوینانه‌ نه‌ ده‌گرت و په‌تیا نه‌ ده‌کرده‌وه‌ که‌ بێ ریزی
به‌رامبه‌ربه‌ هاوه‌لان بکریت و بگره‌ ئه‌وان یه‌که‌م که‌سی بوون که‌ به‌رگریان له‌ هاوه‌لان ده‌کرد به‌لگه‌ش
له‌سه‌ر ئه‌مه‌ زۆرن که‌ لێره‌دا ئاماژه‌ به‌ هه‌ندیکیان ده‌که‌ین:

۱-سوید بن غفلة گێراویه‌نیه‌وه‌ و ووتویه‌تی: "به‌لای چه‌ند شیعه‌یه‌که‌دا تێپه‌ریم که‌ باسی
أبوبکرالصدیق و عمر بن خطاب یان ده‌کرد و قسه‌یان پێ ده‌ووتن ، چوونه‌ لای علی بن أبي طالب و
پیم ووت ، ئه‌ی میر باوه‌پداران به‌لای چه‌ند هاوه‌لێکتدا رۆیشتم که‌ باسی أبوبکرالصدیق و عمر بن
خطاب یان ده‌کرد به‌ ناشایسته‌یی ، ئه‌وان وا گوومان ده‌به‌ن که‌ تۆ شتیکت له‌ دلدایه‌ به‌رامبه‌ریان
ئه‌گینا به‌و شیوه‌یه‌ بپریزیان به‌رامبه‌ریان نه‌کرد و ئه‌و جورئه‌ته‌ یان نه‌ده‌کرد، علی بن أبي طالب
ووتی: په‌نا بۆ خودا که‌ شتیکم سه‌باره‌ت به‌وان له‌ دلدا پیت، خودا نه‌فره‌ت له‌وانه‌ نه‌بیت که
هه‌ردووک برای پیغه‌مبه‌ر و هاوه‌لی بوون و ده‌سته‌راستی بوون. خودا بیانکاته‌ به‌ر ره‌حمه‌تی خۆی ،
پاشان هه‌ستایه‌ سه‌ر پێ به‌گریانه‌وه‌ ده‌ستمی گرت و چووینه‌ مزگه‌وت ، ئه‌وجا چوو هه‌سه‌ر
مپنه‌ره‌که‌ و له‌سه‌ری دانیشتن و ریشی خۆی گرت که‌ سپی بوو ، تاکو خه‌لکان له‌ ده‌روپه‌شتی
کۆبوونه‌وه‌. پاشان هه‌ستان و شایه‌تمان هینا و وتاریکی ره‌وان و کورت و پوختی دا و پاشان ووتی،
که‌ سائیک هه‌ن که‌ باسی هه‌ردوو سه‌روه‌ر و باوکی قوریش ده‌که‌ن ، به‌لام من من خۆم له‌م باش و
خواسه‌ ده‌پاریزم و بێ به‌ریم له‌ و قسانه‌ی ده‌لێن ته‌نها باوه‌پداری پاک و خۆشیانی ده‌ویت و به‌دکار و
خراب رق و بوغزی به‌رامبه‌ریان ده‌بیت هه‌ردووکه‌ به‌وه‌فادار و راستگۆیی هاوه‌لایه‌تی پیغه‌مبه‌ریان
کرد و فه‌رمانیان ده‌دا و سزا یان ده‌دا وه‌لێ خۆش ده‌بوون به‌ فه‌رمانی ئه‌و به‌هیچ شیوه‌به‌کیش له
کاروکرده‌وه‌یان له‌ فه‌رمانی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) لایان نه‌ده‌دا پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) یش هه‌میشه‌ بۆچوون و پرای
ئه‌وانی لا په‌سه‌ندبوو، که‌ کۆچی دوا کرد رازی بوو لێیان باوه‌پداریش لێیان رازی بوون ، پیغه‌مبه‌ر

فه رمانی به ابوبکر الصدیق دا پيشنويزی به هاوه لهن بکات ، نه ویش بۆماوه ی نو رۆژ پيشنويزی بۆ کردن که هيشتا پيغه مبه ر(ﷺ) له ژياندا مابوو کاتيکيش که پيغه مبه ر(ﷺ) کۆچی دوايی کرد باوه پداران کردیانه خه ليفه و ره زامه ندى خۆيان نه ک به ناچارى ، من يه که م که سم له بني عبدالمطلب که ریکام بۆ نه رکی خيلافه ت بۆ خۆش کرد، به لام نه و خۆی ئاره زووی نه ده کرد و پيی باش بوو که يه کيک نه م نه رکه ی له باتی نه و بگرتايه ته نه ستۆ، باشتريه ن که سه له هه موو بوو به به زه يی تر و داناتر و هۆشمه نند تر و گه وره تر له ته مه ن و پيشتوتوتر بوو له ئيسلام بووندا ، پيغه مبه ر به (میکائيل) شوبه اندی له رووی به زه يی و سۆزه وه له رووی ليپورده يی و ريزه وه به (أبراهيم) شوبه اندبووی، له سه ر هه مان ريچکه ی پيغه مبه ر(ﷺ) گوزه رى کرد ره حمه تی خودای ليبيت پاش نه ویش عمر بن الخطاب هاته سه ر نه ر، داواي فه رمانی موسولمانانی کرد تاكو به م کاره هه لسيت ، هه نديکيان رازی بوون هه نديکيشيان رازی نه بوون، من له وانه بووم که رازی بوون عمر بن خطاب بييته خه ليفه ی موسلمانان، کاتيک که بووه خه ليفه نه وانه ی که چه زبان نه ده کرد عمر خه ليفه يیت نه وانيش ره زامه نديان ده ربري و رازی بوون ، نه رکه که ی به به رنامه ی پيغه مبه ر(ﷺ) به رپوه برد، شوين پيی پيغه مبه ر(ﷺ) به رپوه برد ، شوين پيی پيغه مبه ر و خه ليفه که ی که وت ، سويند به خودا دلناسک و سوزدار بوو بۆ لاوازه کان ، بۆ باروه ردارانيش يارمه تيده ر و هاوکاربوو و سه رکه وت هينهر بۆ موسلمانان سته مزه ده کان بوو به سه ر سته مکاراندا به بۆ خودا له لۆمه ی لۆمه کاران نه ده ترسا خودا هه قی له سه ر زمانى نه و جيگير کردوو؟ راستگويی گرته نه ستۆی خۆی، والى هات و ابزانين که فريشته به که له سه ر زاری نه و قسه ده کات ، خودا ئيسلام به و به هيز کرد کۆچه که ی بۆ ئايين کرده کۆله که ، به رامبه ر عمر خودا ترسی خسته دلى بيپاوه ره کانه وه خۆشه ويستنيش کرده دلى باوه پدارانه وه، له رووی توندی و ره قيه وه به سه ر دوژماناندا پيغه مبه ر(ﷺ) عمر بن خطاب ی به (جبرائيل) شوبه اندوو، هه ره ها له رووی بوغزی بيپاوران به (نوح) پيغه مبه ر شوبه اندبووی، زه حمه تيه کانی له گوپرايه لى خودا دا پى باشتربوو خۆشى و شاديه ک که له سه رپيچی خودا داييت ، ئايا کى هه به وه ئه وان بن بۆتان ، ره حمه تی خودا يان لى بيت و په يره وکردن لى يانمان به نيسيپ بکات ، که سيک وه ک نه وانی پى ناکريت مه گه ر به په يره و کردن لييان و خۆشويسيتان ، نه وه ی منى خۆشه ویت ده بى نه وانيشى خۆش بویت، هه ر که سيکيش خۆشيانى نه ویت نه وارقى ليم ده بيته وه

و خۆشمی ناوێت و منیشی له وانه بی به ریم که که ده لیت: "باشترین که سی پاش پیغه مبه ر (ﷺ) ابوبکر و عمر ه خوداش له هه مووان باشتر ده زانیت خیر له گوپرایه لی خودا له هه موو لایه کمان خۆشی بیت" (اللعلکانی، ۱۴۰۲هـ، ۱۲۹۵/۷؛ الطبری، ۱۹۹۶، ۳۷۵/۱)، ئەم ووتاره له بنه رته دا بۆ به رگریکردنه له ابوبکر الصدیق و عمر بن خطاب که تیایدا ستایشی و سۆزی زۆر بۆ ئەو دوو خه لیفه یه دهرده بریت و پله و پایه یان دیاری ده کات و باسی له و ده کات که به یعه تی داونه تی به ره زامه ندی خۆی، ئەوکاته ی که دهرباره ی ابوبکر ده لیت: به ئاره زووی خۆیان به یعه تیان دایێ نه ک به ناچار، من یه که م که سی بوو به ره بستم شکاند له نه وه ی عبدالمطلب، به لام ئەو خۆی ئاره زووی لێ نه ده کرد و چه زی ده کرد یه کیکی دیکه ئەو ئه رکه ی تاییه ته بکریته ئەستۆ دهرباره ی عمر یش ده لیت: پاش ئەو عمر بن خطاب بووه خه لیفه، داوای فه رمانی موسولمانانی کرد بۆ ئەم ئه رکه هه ندیکیان رازی بوون هه ندیکی دیکه شیان رازی نه بوون، من یه کیکی بووم له له وانه ی ره زامه ندبوون که واته ئەمه ئەوپه ری رازی بوون و خۆشه ویستی ده گه یه نیت له ئال و به یته وه بۆ هه ردوو خه لیفه.

۲- حفص بن قیس گپراوتیه وه ده لیت: "له عبدالله بن الحسین پرسی؟ دهرباره ی سرینه وه گۆری ئەویش ووتی: بسره وه چونکه عمر بن الخطاب یش گۆری سریه ته وه، ووتی، منیش ووتم: من پرسیار له تۆ ده که م دهرباره ی سرینه وه؟ ئەویش ووتی: باسی عمر بن الخطاب ده که م تۆش ده پرسی من رام چیه، عمر له من و هه موو دونیا باشتره بوو؟ منیش ووتم: ابا محمد که سانیک هه ن ئەمه ی ده لییت (تقیه) یه، ئەوش ووتی: پیمی ووت: له نیوان گۆر و مینه ردا بووبن خودا شایه تی که ئەمه قسه ی منه چ ئاشکرا وچ نه ینی، گۆی له که سی دی مه گرن پاش من، پاشان ووتی: گۆی له که سی دی مه گرن پاش من، پاشان ووتی: ئەوه کییه که ده لیت عه لی فه رمانی پیغه مبه ر (ﷺ) ی جی به جینه کردوو؟ با به بیت ئەم به که مزانیه دهرباره ی عه لی که ده لیت فه رمانی پیغه مبه ر جی به جی نه کردوو (ابن عساکر، ۱۹۹۵، ۲/۲۷۵؛ ابن حجر الهیثمی، ۱۴۱۷هـ، ۱/۱۵۵، المجلسی، ۱۴۰۳هـ، ۴۷/۳۵۵).

۳- چه ند که سیک له عیراقه وه هاتنه لای زین العابدین علی بن المحسین و باسی ابوبکر و عمر عثمان یان کرد، ئەویش له وه لاما ووتی: ئایا ئیوه ن قورئان باسی کردوون که ده لیت ئیوه ی موهاجره کانی یه که م که له مال و حالێ خۆیان دهرکران و مه به ستیان ده سته که وتنی خیر و چاکه ی خودا و ره زامه ندیه تی، ئەوانه راستگوانن؟ ئایا ئەمانه ی قورئان باسیانی کردوو ئیوه ن؟ ئەوانیش ووتیان

نه خيتر، ئايا ئيوه له شوينگه ي ئيمان و باوه ردا قهراره گيربوونه پيش ئه وان و ئه وان هان خو ش ده وي ت كه كوچيان كرد بو لايان ، هيچ نياز مه نديه ك كه له دليانديه له وه ي دراوه پييان و هه رچه نده هه ژار و نه داريش بن هه ر خيتر ده كه ن و له مال و مولكى خو يان ده بوورن بو فه قيران ؟ ووتيان نه خيتر، ئايا ئيوه به رين له م دوو گروهه كه قورئان ناويان ده هينيت و ستايشيان ده كات ؟ من شايه تى ده دم كه ئيوه له و كه سانه ن كه خودا ده ربار هيان ده رفه رمووي ت: ﴿والذين جاءوا من بعدهم يقولون ربنا اغفر لنا ولاخواننا الذين سبقونا بالايمن ولا تجعل في قلوبنا غلا للذين آمنوا ربنا انك رؤوف رحيم﴾ الحشر: 10، (ابو نعيم الاصبهاني، 1405هـ، 3/137؛ ابى فتح الاربلي، 1405هـ، 2/291)، كاتيك كه ابو جعفر محمد الباقر ده ربار ه ي ئه م مه سه له يه پرسيارى لى كرا له وه لاهمدا ووتى: (خودا بمكا به قوربان ت ئايا ابوبكر و عمر هيچ سته ميكيان لى كردى ؟ ئه وپيش ووتى: قه سه م به وه ي كه قورئانى دابه زان دووه هيچيان سته ميان لي مان نه كرد و مافى خو مانيان دا پيمان منيش ووتم: ئايا بيانكه مه ها وپي ؟ ووتى: به لى له دونيا و له كو تاييدا براده ريان بكه هه رچه كت لى هات ئوبالت به گه ردنم) (ابن ابي الحديد، 1959، 16/220).

4- زويد بن على بن الحسين ده ربار ه ي (فدك) هه ر ئه و قسانه ي كرد كه علي بن ابي طالب ووتبووى ، له ميانه ي به رگري له هه لويس ته كه ي ابوبكر له مه سه له ي (فدك) دا ووتى: ابوبكر پيا ويكى به روحم بوو قينى له وه بوو كه شتيك بكات پيغه مبه ر (ﷺ) نه يكر دى ، پاشان ووتى : سو يند به خودا ! گه ر بارودوخه كه وه ك خو ي لى پي ته وه له وه مه سه له يه وه ك ابوبكر بريارم ده دا (الجوهري البصري، 1413، ص 110).

ابو جعفر محمد بن على الباقر پرسيارى لى كرا ده ربار ه ي رازانده وه ي شمشير ؟ ئه وپيش ووتى : به لى ، ابوبكر الصديق شمشيره كه ي خو ي ده رازانده وه ، ووتم : ده لى الصديق ؟ ووتى : كه ميك وه ستاو چوو ه به رامبه ر كه عبه و ووتى: به لى الصديق ؟ به لى الصديق ، گه ر يه كيك پي نه لى ت الصديق خودا قسه كانى نه له دونيا و نه له روژى دوايى خواي گه و ره لى خو ش نابيت (ابو نعيم الاصبهاني، 1405هـ، 3/185).

سييه م: هه لويستى ئال و به يت به رامبه ر به مافى ئامۆزگار يكردى خه ليفه كان و پيشكه شكردى
راويژ بويان:

ئال و به يت هاوه لانى پيغه مبه ريان زور خووش ويستوووه بويه هه ميشه پالپشتيان بوونه و راويژ و
ئامۆزگار يان بؤ پيشكه شى كردووونه ئه ويش به گوپره ي بنه ما و پرنسيپه كانى قورئان و سوننه ت ،
ليره دا چه ند نموونه يه ك باسى ده كه ين له و بواره دا:

1- علي بن ابي طالب هه ميشه پالپشتى له پيگه ي خيلافه ت كردوووه و دژ به په رته وازه يى و په رت
بوونى موسولمانان بووه ، كاتيك كه ابوبكر الصديق ده چي ته (ذى القصة) بؤ به رة نگار بوونه وه ي
هه لگه راوه كان به سه رۆكايه تى سوپايه ك ، له م باره يه وه ابن عمر ده گرته وه و ده لپت: علي بن ابي
طالب به ابوبكر الصديق ووتوووه ئه وه ي كه پيغه مبه ر پييووت له رۆژى ئوحد منيشى پيت ده لپمه وه
كه پييووت: شمشيره كه ت لابه ره و دلته زينمان مه كه به مردنى خووت و بگه ريوه بؤ شارى مدينه ،
چونكه گه ر به مردنت كاره ساتبارين ئيدى سيسته مى فه رمانزه وايى تيكده چي ت ئه وه بوو ابوبكر
گه رايه وه (ابن كثير، د.ت، 6/314-315) له مه وه بؤ مان دهرده كه وي ت كه عه لى چه نده ابوبكرى
خوشويستوووه و بؤ مان چه نده پابه نديش بووه به پيگه ي خه لافه ته وه، ليره دا مردنى بؤ ابوبكرى
به كاره سات له قه له م داوه، بويه ئه و قسه يه ي ئيماميه كان ره ت ده كه يته وه كه گوايا علي به ناچارى
به يعه تى به ابوبكر داوه ، گه ر وابوايه عه لى ئه م دهرفه ته ي ده قؤسته وه بؤ ئه وه ي خو ي خيلافه ته كه
به ده ست به يني ت.

2- كاتيك كه هه لگه راوه كان كي شه يان دروست كرد له سه رده مى ابوبكر بؤ چوون و هه لويستى علي
وابوو كه شه ريان له گه لدا بكرپت ، ابوبكر به علي ووت: ابا الحسن رات چيه دهر باره ي ئه م كي شه يه ؟
ئه ويش ووتى: گه ر وازيان لي بي ني ت و ئه و شتانه يان لئ وه رنه گرپت وه كو پيغه مبه ر كه واته تؤ له
سوننه تى پيغه مبه ر لات داوه ، ابوبكر لي ره دا ووتى : له سه ر قسه كه ي تؤ شه ريان له گه لدا ده كه م
ته نانه ت له سه ر جله ويكيشى له گه لپاندا ده جه نغم (الطبري، 1996، 2/45)

3- اليعقوبي له په رتوووه ميژووويه كه يدا سه رده مى خيلافه تى ابوبكر الصديق باسى ده كات و
ده لپت: ابوبكر ده يو يست شالو به ري ته به ر ئيمپراتوريه تى رؤم بؤ ئه م مه به سته ش به چه ند هاوه ليك

راویژی کرد، پاشان راویژی به علي کرد و نهویش پیی باش بوو که شه پ دژی رۆمه کان بکریت و ووتی: گهر ئه م شه ره بکه یت سه رده که ویت نهویش ووتی: مژده ت به خیردا، ابوبکر لیره دا هه ستاو ووتاریکی دا وتیایدا فه رمانیدا که هاوه لآن خو یان ناماده بکه ن بۆ جه نگی رۆمه کان (د.ت، ۱۳۲/۲-۱۳۳). هه روه ها له سه رده می خه لیفه ی دوومدا عمر بن الخطاب راویژ به علي بن ابي طالب کرد ده رباره ی نه وه ی به خو ی سه رکر دایه تی سو پای موسولمانان بکات بۆ شه پرکردن له گه ل فارسه کان، علي لیره دا ووتی: ئه م دینه سه رکه واندن و شکست هینانی به زوری و که می نه بووه له سه ره تاوه، ئه م ئایینه له خواوه یه و بۆ خوایه، خوداشی به لینی خو ی به سه رده بات و سه ربازانی خو ی سه رده که ویتنیت، عه ره به کان هه رچه نده ئه مرۆ ژماره یان که مه به لام زۆرن به ئیسلام، به کۆبوونه و هیان به هیزن، به ره ته وه ریگ که هه موو عه ره ب له ده ورۆپشتت کۆبهنه وه، گهر تۆ له م شوینته ت ده ربجیت هه موو عه ره ب گه له کۆمه ل له سه ر ده کهن، تاوه کو وای لئ دیت ئه و شتانه ی له پاش خۆت به جیی دلیت له و ئه رکه گرنگتر ده بیت که له بهر ده ستدایه، عه جه مه کان له و کاته ی دهرده چن بۆ شه پ له دژیان ده لین ئه مه بن و بنه چه ی عه ره به گهر بیکۆژن کۆتایی به م شه ره دیت و ئیوه ش ده چه وینه وه و رزگارتان ده بیت له م حاله ته دا زیاتر گه له کۆمه ل لئ ده کهن و ته ماحیان زیاتر ده چیتته کوشنتت (ابن الاثیر، ۱۴۱۵هـ، ۲/۲۱۳؛ ابن الحدید، ۱۹۵۹، ۲/۲۹)، له م ووتاره وه بۆمان دهرده که ویت که علي جنده عمر ی خۆشویستوو و چه نده دلگران بووه به وه ی که عمر خو ی بچیتته بهر به ره کانی شه پ نه که خوانه خواسته نه زیه تی بهرکه وئ یا خود بکوژیت، علي پیی باش بووه عمر بمینیتته وه و به خو ی سه رکر دایه تی ئه و سو پایه نه کات که ده چی بۆ شه پرکردن له گه ل فارسه کان؛ به پیی سه رچاوه کان عمر بن خطاب سوور بووه له سه ر نه وه ی خو ی بچیتته مه یدانی شه پ به لام علي بن ابي طالب له و سوورتر ده بیت و لپی قه دهغه ده کات که خو ی بچیتته به ره کانی شه ره وه، علي بن ابي طالب له سه رده می عمر بن خطاب دا هه میشه پاریزگاری له خیلادفه ت کردوو و ویست و خواستی نه وه بووه که هیچ مه ترسیه کی تووشی نه بیت و وه ک چاودیریک وا بووه بۆی که زیان و پله و پیگه و به رزوه ندیه کانی خیلادفه ته که ی عمر بن خطاب ی پاراستوو به هه موو شیوه به ک.

ئه نجام:

له ده رنه نجامی ئەم توپژینه وهیه گه یشتنه ئەم خالانه ی خواره وه:

1- بیرو رای جیاواز ههیه له نیوان زانایان له سه ر دیاری کردنی ئال و به یتی پیغه مبه ر (ﷺ)، هه ندیک زانایانی ئیسلام بیان وایه ئالوبه یته ئه وانن که خیر و سه ده قه یان لئ حه رام کراوه که ئه وانیش بنو هاشم و بنو المطلب، هه ندیک له زانایان بیان وایه ئالوبه یته نه وه کانی پیغه مبه ر (ﷺ)، خیزانه کانی به تاییه تی، رایه کی تریش ههیه بیان وایه ئالی پیغه مبه ر (ﷺ)، شوینکه وتووانی پیغه مبه رن (ﷺ)، تا رۆژی دوا یی.

2- شعبه کان ی بیان وایه مه به ست له ئالو به یته هه ر پینچ ها وه لانی (کساء) ده کریته وه ئه وانیش علی و فاطمه و الحسن و الحسین هه موو ئه وانه ش که نه وه ی یه که له دوا ی یه کی فاطمه الزهراء و ابي الحسین، مه به ست له ئه هلی به یته ش بنه جه که یه نه که ها وسه ره کانی.

3- خۆشه ویستی خه لیفه کانی راشدین و سوزداری په ی ره و کردنی ئاکار و ره فتاره کانیان یه که یکه له ئه رک و فه رمانه کانی سه رموسلمان، ئه ندامانی ئال و به یته هه رده م پشتگیر و وه لای خۆش ویستنیان هه بووه بۆ خه لیفه کانی راشدین.

4- ئال و به یته رۆلیکی به رچاوه یان هه بووه له به ریوه بردنی خه لافه ته له سه رده می خه لیفه کانی راشدین له رووی لایه نی پرس و راویژ و دادوه ری هه روه ها هه رده م هانی خه لیفه کانیان داوه بۆ به ره نکار بوونه وه ئیمراتۆریه تی رۆمه کان و فارسه کان چه سپاندنی ئاینی ئیسلام له ناوچه که دا.

5- هه موو ئه ندامانی ئال و به یته دانایان به خه لافه تی هه رسنی خه لیفه که داناوه، خه لافه تی ئه وانایان به راست و دورست زانیوه، هه رگیز راز نه بووه قسه و تانه به رامبه ریان بکریته و هه رده م ئه وانایان به پی شه نک زانیوه.

لیستی سه چاوه کان :

1. القران الکریم
2. ابن الأثیر (المحدث): أبو السعادات المبارك بن محمد بن محمد عبدالکریم الشیبانی الجزری (ت: ۶۰۶هـ/۱۲۱۰م) ۱۳۹۹هـ، النهایة فی غریب الحدیث والأثر، تحقیق: طاهر أحمد الزاوی ومحمود محمد الطناحی، المكتبة العلمیة، بیروت.
3. ابن الأثیر: عزالدین أبو الحسن علی بن أبی الکریم محمد بن محمد بن عبد الکریم الشیبانی (ت: ۶۳۰هـ/۱۲۳۳م)، ۱۴۱۵هـ، الكامل فی التأریخ، تحقیق: عبد الله القاضي، دار الکتب العلمیة، بیروت.
4. الآجری: أبو بکر محمد بن الحسین بن عبدالله (ت: ۳۶۰هـ/۹۷۰م): ۱۴۲۰هـ الشریعة، تحقیق: الدكتور عبد الله بن عمر بن سلیمان الدمیجی، دار الوطن، الریاض.
5. البخاری: أبو عبدالله محمد بن إبراهیم بن إسماعیل الجعفی (ت: ۲۵۶هـ/۸۷۰م) ۱۴۰۷هـ، الجامع الصحیح المختصر، تحقیق: د. مصطفى دیب البغا، الطبعة الثالثة، دار ابن کثیر/ الیمامة، بیروت.
6. أبی بکر الجوهري: إسماعیل بن حماد (ت: ۳۹۳هـ/۹۴۰م)، ۱۴۱۳هـ، السقیفة فدک، تحقیق: محمد هادی الامینی، شركة الکتبی للطباعة والنشر، بیروت-لبنان.
7. الترمذی: أبو عیسی محمد بن عیسی بن سورة السلمي (ت: ۲۷۷هـ/۸۹۲م)، د.ت ، سنن الترمذی (الجامع الصحیح)، تحقیق: أحمد محمد شاکر، دار إحياء التراث العربی، بیروت.
8. ابن تیمیة: أبو العباس أحمد بن عبد الحلیم بن عبدالسلام الحرانی (ت: ۷۲۸هـ/۱۳۲۸م)، ۱۴۰۶هـ، منهاج السنة النبویة، تحقیق: د. محمد رشاد سالم، مؤسسة قرطبة، د. م.
9. ابن الجوزی: أبو الفرج عبد الرحمن بن علی بن محمد القرشي (ت: ۵۹۷هـ/۱۲۰۱م)، ۱۳۵۸هـ، المنتظم فی تاریخ الملوك والأمم، الطبعة الأولى، دار صادر، بیروت.
10. الجوهري: إسماعیل بن حماد، (ت: ۳۹۳هـ/۱۰۰۳م)، ۱۰۴۷م، الصحاح تاج اللغة العربیة، تحقیف: أحمد عبدالغفور، دار العلم، بیروت.

11. الحاکم النیسابوری: أبو عبدالله محمد بن عبدالله بن حمدویة (ت: 405هـ/1014م)، 1990م، المستدرک علی الصحیحین، تحقیق: مصطفی عبد القادر عطا، دار الکتب العلمیة، بیروت.
12. ابن حبان: أبو حاتم محمد بن حبان بن أحمد بن حبان التیمی البستی (354هـ/965م)، 1433هـ، صحیح ابن حبان، المحقق: محمد علی سونمز، خالص أي دمیر، دار ابن حزم، بیروت.
13. ابن حجر العسقلانی: أبو الفضل أحمد بن علی بن محمد الكنانی الشافعی (ت: 852هـ/1449م)، (د. ت) فتح الباری شرح صحیح البخاری، تحقیق: محب الدین الخطیب، دار المعرفة، بیروت.
14. ابن حجر الهیثمی: أبو العباس أحمد بن محمد بن علی (ت: 973هـ/1566م)، 1417هـ، الصواعق المحرقة علی أهل الرفض والضلال والزندقة، تحقیق: عبد الرحمن بن عبد الله التركي وکامل محمد الخراط، الطبعة الأولى، مؤسسة الرسالة، لبنان.
15. ابن أبي الحديد: أبو حامد عبد الحمید بن هبة الله بن محمد بن الحسين (ت: 766هـ/1258م)، 1959م، شرح نهج البلاغة، تحقیق: محمد أبو الفضل إبراهيم، الطبعة الأولى، دار إحياء الکتب العربیة.
16. ابن حنبل: أبو عبد الله أحمد بن محمد الشیبانی الوائلی (ت: 241هـ/855م)، 1403هـ، فضائل الصحابة، تحقیق: د. وصی الله محمد عباس، الطبعة الأولى، مؤسسة الرسالة، بیروت.
- a. 1421هـ، مسند الإمام أحمد، تحقیق: شعیب الأرناوط - عادل مرشد، مؤسسة الرسالة.
17. الخطیب البغدادي: أبو بكر أحمد بن علی بن ثابت (ت: 463هـ/1072م)، 1417هـ، تاریخ بغداد، دار الکتب العلمیة، بیروت.
18. الخلیلی: جواد جعفر، د. ت، الامام علی (ع).
19. الذهبي: أبو عبدالله شمس الدین محمد بن أحمد بن عثمان بن قایماز (ت: 748هـ/1348م)، 1427هـ، سیر أعلام النبلاء، دار الحدیث، القاهرة.
20. الراغب الأصفهانی، أبو القاسم الحسين بن محمد بن المفضل (ت: 502هـ/1108م)، د. ت، مفردات غریب القرآن، تحقیق، محمد السید کیلانی، دار المعرفة، لبنان.

21. زهیر البیطار: ۱۴۲۲هـ، والأمامة تلك الحقيقة القرآنية، دار السيرة، بیروت.
22. السمهودی: علی بن عبدالله الحسني (۹۱۱هـ/۱۵۰۵م)، د.ت، 155) جواهر العقدين في فضل الشرفين شرف الحلم الجلي والنسب العلي، تحقيق/مصطفى عبدالقادر عطا، دار الكتب العلمية، بیروت .
23. السیوطي، جلدل الدین عبد الرحمن بن أبي بكر بن محمد ابن سابق الدین (ت: ۹۱۱هـ/۱۵۰۵م)، ۱۹۹۳م، الدر المنثور، دار الفكر، بیروت.
- a. ۱۳۷۱ هـ، تاریخ الخلفاء، تحقيق: محمد محي الدين عبد الحميد، الطبعة الأولى، مطبعة السعادة، مصر.
24. ابن شبة النميري: أبو زيد عمر البصري (ت: ۲۶۲هـ/۸۷۶م) ۱۴۱۷هـ، تاریخ المدينة المنورة (اخبار المدينة)، تحقيق: علي محمد دندل وياسين سعد الدين بيان، دار الكتب العلمية، بیروت.
25. الشوكاني: محمد بن علي محمد (ت: ۱۲۵۵هـ/۱۸۳۹م)، ۱۹۷۳م، نیل الأوطار شرح منتقى الأخبار، دار جیل، بیروت.
26. الشيخ الطوسي: أبو جعفر محمد بن الحسن بن علي بن الحسن (ت ۴۶۰هـ/۱۰۶۸م) ۱۴۰۴هـ، اختيار معرفة الرجال، تحقيق: السيد مهدي الرجائي، تصحيح وتعليق: مير داماد الأسترابادي، مؤسسة آل البيت عليهم السلام لإحياء التراث الكتاب، مطبعة بعثت، قم.
27. صالح الورداني، ۱۴۱۹هـ، عقائد السنة و عقائد الشيعة التقارب والتباعد، الغدير للدراسات والنشر، بیروت.
28. الصنعاني: أبو بكر عبد الرزاق بن همام (ت: ۲۱۱هـ/۸۲۷م)، ۱۴۰۳هـ، المصنف، تحقيق: حبيب الرحمن الأعظمي، الطبعة الثانية، المكتب الإسلامي، بیروت.
29. الضياء المقدسي: محمد بن عبدالواحد بن احمد بن عبدالرحمن بن أسماعيل بن المنصور (ت ۶۴۳هـ/۱۲۴۵م)، ۱۹۷۱م، صحاح الأحاديث فيما اتفق عليه أهل الحديث، تحقيق و تعليق: د. حمزة أحمد الزين، دار الكتاب، بیروت، لبنان .

30. الطبرانی: أبو القاسم سليمان بن أحمد بن أيوب (ت: ٣٦٠هـ/١٩٧٠م)، ١٤٠٤هـ، المعجم الكبير، تحقيق: حمدي بن عبدالمجيد السلفي، الطبعة الثانية، مكتبة الزهراء، الموصل.
31. الطبري: أبو جعفر أحمد بن عبد الله بن محمد (ت: ٦٩٤هـ/١٢٩٥م)، ١٩٩٦م، الرياض النضرة في مناقب العشرة: تحقيق: عيسى عبد الله محمد مانع الحميري، الطبعة الأولى، دار الغرب الإسلامي، بيروت.
- a. د.ت، ذخائر العقبي في مناقب ذوي القربى، دار الكتب المصرية، مصر.
32. العاملي النباطي: زين الدين محمد بن علي، ١٣٨٤هـ، الصراط المستقيم، مستحقي التقديم، المكتبة المرتضوية لأحياء الآثار الجغرافية، مطبعة الحيدري.
33. العاملي: علي الكوراني، ١٤٢٣هـ، الانتصار، دار السيرة، بيروت.
34. عبدالحليم الجندي، ١٣٩٧هـ، الإمام جعفر الصادق، د.م.
35. عبدالله شبر، ١٤٠٣هـ، الانوار اللامعة في شرح الزيارة الجامعة، مؤسسة الوفاء، بيروت-لبنان.
36. ابن عساكر: أبو القاسم علي بن الحسن ابن هبة الله بن عبد الله الشافعي (ت: ٥٧١هـ/١١٧٦م)، ١٩٩٥م، تأريخ مدينة دمشق وذكر فضلها وتسمية من حلها من الأماثل، تحقيق: محب الدين أبي سعيد عمر بن غرامة العمري، دار الفكر، بيروت.
37. علاء الدين المرداوي: أبو الحسن علي بن سليمان بن أحمد (ت: ٨٨٥هـ/١٤٨٠م)، د.ت، الإنصاف في معرفة الراجح من الخلاف علي مذهب الإمام أحمد بن حنبل، تحقيق: محمد حامد الفقي، دار إحياء التراث العربي، بيروت.
38. على عاشور، د.ت طهارة آل محمد عليهم السلام، د.م.
39. ابن فارس: أبو الحسين أحمد بن فارس بن زكريا الرازي (ت: ٣٩٥هـ/١٠٠٤م)، ١٤٢٠هـ، معجم مقاييس اللغة، تحقيق: عبد السلام محمد هارون، الطبعة الثانية، دار الجيل، بيروت.
40. ابن أبي الفتح الإربلي: أبي الحسن علي بن عيسى (ت: ٦٩٣هـ/١٢٩٤م)، ١٤٠٥هـ، كشف الغمة، الطبعة الثانية، دار الأضواء، بيروت.

41. الفراهیدی: الخلیل بن أحمد بن عمرو بن تمیم (ت: ١٧٥هـ/٧٩١م)، ١٤١٠م، کتاب العین، تحقیق: د. مهدي المخزومي ود. ابراهيم السامرائي، دار ومکتبه الهلال.
42. ابن قیم الجوزیه: أبو عبد الله شمس الدين محمد بن أبي بكر بن أيوب الزرعي الدمشقي (ت: ٧٥١هـ/١٣٥٠م)، ١٠٤٧هـ، جلدء الأفهام، تحقیق: شعيب الارناؤط-عبدالقادر الأرناؤط، دار العربیة، الکویت.
43. ابن کثیر: أبو الفداء إسماعيل بن عمر القرشي (٧٧٤هـ/١٣٧٣م)، د.ت، البداية والنهاية، مکتبه المعارف، بیروت.
- a. ١٤٠٢هـ، تفسیر القرآن العظیم، دار الفکر، بیروت.
44. الألبانی: محمد ناصرالدين، د.ت، سلسلة الأحاديث الصحيحة، مکتبه المعارف للنشر والتوزيع، الرياض .
45. الكليني: الإمام أبو جعفر محمد بن يعقوب بن اسحق الرازي (ت ٣٢٩هـ/٩٤١م)، ١٣٠٢هـ، الأصول من الجامع الكافي، اهتم بتصحيحه ومقابلته مع اصله محمد علي الموسوي الكنتوري، مطبعة اوده اخبار، (د. م).
46. اللالكائي: أبو القاسم هبة الله بن الحسن بن منصور الطبري الرازي (ت: ٤١٨هـ/١٠٢٧م)، ١٤٢٣هـ، شرح أصول اعتقاد أهل السنة والجماعة من الكتاب والسنة وإجماع الصحابة، تحقیق: د. أحمد سعد حمدان، دار طيبة، الرياض.
47. المتقي الهندي، علاء الدين علي المتقي بن حسام الدين بن قاضي خان القادري (ت: ٩٧٥هـ/١٥٦٧م) ١٤١٩هـ، كنز العمال في سنن الأقوال والأفعال، تحقیق: محمود عمر الدمياطي، الطبعة الأولى، دار الكتب العلمية، بيروت.
48. المجلسي: الشيخ محمد باقر (ت: ١١١١هـ/١٦٩٩م)، ١٤٠٣هـ، بحار الأنوار، تحقیق: محمد الباقر البهبودي، دار احیاء التراث العربی، بیروت-لبنان.
49. محسن الامین: ١٣١٧هـ، أعيان الشيعة، تحقیق: حسن الامین، دار التعارف للمطبوعات، بیروت-لبنان.

50. مروان خلیفات: وركب السفينة، د. ت. ، مركز الغدير للدراسات الاسلامية.
51. ابن منظور: أبو الفضل محمد بن مكرم بن علي الأفريقي المصري (ت: 711هـ/1311م)، د. ت. ، لسان العرب، الطبعة الأولى، دار صادر، بيروت.
52. ابو نعيم الأصبهاني: أحمد بن عبدالله بن أحمد (ت: 430هـ/1038م)، 1405هـ، حلية الأولياء وطبقات الأصفياء، الطبعة الرابعة، دار الكتاب العربي، بيروت.
53. النوبختي: أبو محمد الحسن بن موسى (ت: 300هـ/911م): 1412هـ، فرق الشيعة، تحقيق: عبدالمنعم حنفي، دار الرشد، القاهرة.
54. النووي: أبو زكريا محي الدين يحيى بن شرف بن مري (ت: 676هـ/1277م)، 1392هـ، شرح صحيح مسلم، دار إحياء التراث العربي، بيروت.
55. الهيثمي: أبو الحسن علي بن أبي بكر بن سليمان (ت: 807هـ/1405م)، 1407هـ، مجمع الزوائد ومنبع الفوائد، دار الريان للتراث ودار الكتاب العربي، القاهرة وبيروت.
56. اليعقوبي: أحمد بن أبي يعقوب بن جعفر بن وهب بن واضح (ت: 293هـ/905م)، د. ت. ، تاريخ اليعقوبي، دار صادر، بيروت.

Attitude of Al- Al bayt in supporting and praising the Rashidin Caliphs

Prof. Ahmed Mirza Mirza

Department of History, college of Art, Salahaddin University, Erbil, Kurdistan Region-Iraq.

argushy@gmail.com

Sadraddin Mustafa Qader

Department of History, college of Art, Salahaddin University, Erbil, Kurdistan Region-Iraq.

sadraddin.qader@su.edu.krd

Keywords: Caliphs, prophet, Attitude, Successor, Islamic

Abstract

This research the "Attitude of Al- Al bayt in supporting and praising the Rashidin Caliphs" deals with love and praising relationships of the Al-Albayt to the Rashidin Caliphs along with emphasising that the importance of the conducts and behaviours of the rightly gnided Caliphs wich are duties and orders addressed to all muslims, In addition to all these points it is not necessary to talk about the cases and problems existed a many people, rather it is necessary to deal with their right behaviours All these principles were familiar to All- Albayt who completely understood ,followed and applied them practically in their attitudes, unfortunately and after the death of the prophet (peace be upon him) many problems came an the of electing a Caliph as the majority of the followers of Al-Asunna and Jama'at consider Abubakr Assiddiq to be the first of the Muslims Caliphs, But the mejority of the shiite people consider Ali Bin Abi Talib and All-Albayt to be the inheritance of the prophet (peace be upon him), All the All-Albayt members collectively agree that Abubaker Assiddiq and Omer Ibn Alkhattab and Otoman Ibn Affan were worthy to take the Caliphate, Here the Al -Albayt did not pay attention the objections criticisms and abuse against the Rashidin Caliphs and refused them, Moreover the Al-Albayt were the first who defended the Rashidin caliphs because these Caliphs were among the best of the prophets (peace be upon him) as those were guided by Allah and ordered people to pursue them and keep their righteous conduct and acts, The Al-Albayt had an important role during the times of all the three Rashidin Caliphs regarding administration case consulting and judiciary in addition to having closed relations be cause of marriage affairs among A-Albayt and the Rashidin Caliphs, Al-Albayt named their children after the names of Rashidin Caliphs.

(موقف آل البيت في نصره الخلفاء الراشدين و مدحهم)

الملخص:

عنوان الدراسة (موقف آل البيت في نصره الخلفاء الراشدين و مدحهم) سنناقش فيها موضوع محبة آل البيت للخلفاء الراشدين و الإعجاب بهم و الدعوة إلى اتباعهم و الاقتداء بسلوکهم، من دون

الخوض في المشاكل التي وقعت بين الصحابة، وآثرنا الحديث عن أخلاقهم الحميدة وخصالهم الفريدة لأن الأصل بين الأصحاب هو الوحدة والتآلف والمحبة؛ وأهل البيت قد عرفوا هذه المبادئ و فهموها و اتبعوها جيدا و انعكست في مواقفهم، فبعد وفاة الرسول (صلى الله عليه وسلم) نشب خلاف حول اختيار خليفته، إذ بايع معظم أهل السنة و الجماعة أبا بكر الصديق بالخلافة ليكون الخليفة الأول للمسلمين، بيد أن غالبية الشيعة جعلوا عليا بن أبي طالب و أهل البيت الطاهرين ورثة الخلافة بعد النبي (صلى الله عليه وسلم)، غير أن أهل البيت الذين هم بيت القصيد أجمعوا على أن أبا بكر الصديق و عمر بن الخطاب و عثمان بن عفان أحق الناس بتولي الخلافة، و قضاوا بصحة خلافتهم، فلم يولوا تلك الشكاوى أهمية، و رفضوا ازدراء الخلفاء الراشدين، بل كانوا أول المدافعين عنهم، لأنهم خير الصحابة و قد وصفهم النبي صلى الله عليه و سلم بالهداة المهتدين و حث المسلمين على الاقتداء بهم و اتباع آثارهم لأنهم كانوا يحبون أهل البيت و يؤازرونهم دائما و يأخذون بمشورتهم في إدارة الخلافة بما يوافق أصول الكتاب و السنة.